

Zlatá horečka

V letošním roce jsme se vypravili na strastiplnou cestu za zlatem na Kondike. První den tábora zavítali po nástupu na náš tábor prospektoři, kteří se honosili velkými úlovky z nalezišť v okolí potoka Bonanza Creek. Zbohatlíci vyzývali děti, aby ihned sbalily povinnou výbavu, nalodily se a opustily přístav. Informace byla otištěna i v místním denním tisku, který kameloti na ulici horlivě rozdávali kolemjdoucím. Děti byly seskupeny do rodin vedených nejstaršími dívkami, které v průběhu celé hry soutěžily navzájem proti sobě. Všechny rodiny nakonec odjezd parníku stihly a nic tedy nebránilo v další cestě ze San Franciska na sever směr Skagway!

Další den se rodiny vylodily v Aljašském zálivu, stále ještě v americkém, v městečku Skagway. Městečko vzniklo teprve záhy, ale i přesto nabízelo již poměrně rozsáhlé možnosti, jak si tu a tam přivydělat. Své první peníze (pokud nezískali již nějaké finance, co omylem vypadly zámožným mužům) mladí prospektoři získávali za různé drobné práce od mytí kol, přes lov zvěře, až po kadeřnické služby. Každá rodina musela tímto získat alespoň \$150, což byla cena povinné výbavy pro další pokračování.

To na sebe nedalo dlouho čekat a již odpoledne se celý tábor vypravil překonat Hraniční pásmo (Boundary Range) v pohoří Pobřežních hor (Coast Mountains). Cesta byla opravdu náročná a mnoho prospektorů za ní zaplatilo životem, to se naštěstí účastníkům tábora vyhnulo a sedla přešli jen s bolavými nohami. Mluvě o sedlech, existovaly dva možné postupy – Chilkootský průsmyk a průsmyk White Pass. Chilkoot byl kratší, ale zároveň mnohem drsnější, na mnohých úsecích se člověk musel přidržovat lana a nesměl vypadnout z řady. To White Pass byl mnohem pohodlnější, jenže ne vždy byl dobře průchozí, neboť čas od času byl tak rozbahněný, že nešel přejít a prospektoři se museli rozhodnout, zda počkat, nebo rovnou cestu obrátit. Aby to nebylo tak lehké, musel každý, kdo chtěl překonat pohoří, nést proviant na celý rok! Mnozí tak šli klidně pětkrát. Až pokud měli vše potřebné, pustila je Kanadská jízdní policie na území Kanady a dále k Benettově jezeru.

Když týmy k jezeru přišly, zjistili, že je ještě příliš brzy na pokračování, neboť řeka Yukon ještě nerozmrzla. Aby se nějakým způsobem užívaly, musely si nalovit pomocí pastí nějakou místní zvěř. Příroda je v okolí ale poměrně krutá a zejména setkání s medvědem nemusí dopadnout vždy dobře, je tak nutné se mu obloukem vyhýbat.

Kromě získávání potravy řešili prospektoři i problém, kde spát. Byli tak nuceni postavit si nouzové sruby a v nich pak přespat. Aby jim medvědi neukradli jídlo, bylo nutné je celou noc střežit. To se však bohužel žádné rodině nepovedlo a tak dále pokračovali téměř bez jídla. V noci ale týmy našly starý opuštěný srub nezvěstného zlatokopa, ve kterém bezostyšně sebraly vše, co našly, a tak měli na další cestu alespoň nějaký ten dolar. Mladší děti byly zároveň večer vystopovat divou zvěř.

Břehy Yukonu pomalu začaly tát a nic tak nebránilo v další cestě. Na improvizovaném voru (nafukovací člun a pneumatika) se vydali na 600 km cestu směr Dawson City. Cesta nebyla úplně projíždkou po Mácháci a skupiny se nevyhnuly mnoha peřejím. I přes drobné karamboly však všichni úspěšně dopluli. Během cesty se prospektoři zároveň naučili mnoho užitečných dovedností, od hraní karet, přes točení bičem a hod tomahawkem, až po dovednosti místních kmenů.

Právě když naši prospektoři doplouvali do Dawsonu, pořádal v něm pohřební ústav Futral Services pistolnický turnaj. Vidina zisku \$1000, vylákala i dva zástupce z každé rodiny, kteří se v souboji navzájem utkali. Padlé potom pohřební služba hned za poplatek \$100 pohřbívala na nedalekém hřbitově. Možnost rychlého zbohatnutí nabízela i místní sázková kancelář, mnozí tak své jmění rozmnožili, druhá část však naopak téměř o vše přišla.

Pokud někoho nelákají střelné zbraně, mohl se najít další v den v kulinářské soutěži. Po tom, co nejmladší získali potřebné suroviny, soutěžily týmy ve vaření bramborové polévky a chleba. Dovolím si tvrdit, že určit vítěze nebylo vůbec snadné, neboť všechny pokrmy byly velmi chutné.

Po celodenním výletu došly týmy až k nalezištím zlata u potoka Bonanza Creek. Kdo se během celé hry více snažil a přišel dříve, mohl si vybírat, jaký claim si zabere. Poslední už se museli smířit s tím, co na ně zbývalo. Po registraci claimů u starosty a nákupu základního vybavení se týmy pustily do vlastní těžby. První zlato na sebe nedalo dlouho čekat. Důležité ale bylo, jej odnést do banky tak, aby jej nikdo neodcizil. Až banka vyplacené peníze uložila do trezoru, bylo hotovo. Ať již holýma rukama, nebo pomocí rýžovacích talířů rodiny vytěžily často i více než 200 g zlata. Více jak třetina všeho zlata však stále zbývá v korytě potoka na další odvážné!

Na úplný závěr tábora děti zavítaly do Saloonu, kde prohrály, propily a protancovaly veškeré své finance. Komu se v Saloonu nelíbilo, mohl využít i nedaleký obchod a své vydělané jmění proměnit třeba za plyšáka.

Ačkoliv článek ještě pokračuje, již na tomto místě si nemůžu odpustit poděkování všem vedoucím a praktikantům. Myslím, že mohu tvrdit, že se nám společnými silami hra neskutečně povedla. Některé hry byly organizačně i technicky náročné, všichni ale splnili své povinnosti, a i když nám počasí zejména se stavem vody ze začátku příliš nepřálo, tak se celá hra nakonec velmi vydařila.

Nyní více technicky:

Odjezd parníku (po 1. 8. večer)

Při večerním nástupu se táborem ozvala lodní siréna a obyvatelé San Franciska přivítali zbohatlé prospektory, ty vyzvaly děti k urychlenému nalodění. Zlatý sen popisovalo i první vydání táborových novin. Každý musel mít s sebou povinnou výbavu, před tím nemohl odplout. Od dopravní kanceláře dostali děti lodní lístky, pomocí kterých se rozřadily do skupin na další hru (rodiny).

Přechod hor (út 2. 8. odpoledne)

Potom co si dopoledne děti vydělaly nějaké ty dolary za drobné práce, zakoupily si proviant a čekal na ně přechod hor. Na něj se děti na kole přesunuly na kopec Štimberk, který nabízel velmi věrohodné stoupání. Hra vypadala na fotkách velmi podobně jako na dobových fotografiích, jen ten sníh nám úplně nepřál. Na kopec děti nosily nádoby naplněné pískem a vodou reprezentující zásoby na celý rok (obří díky patří Rybě). Na hraně kopce stála Kanadská jízdní policie, která veškerý potřebný materiál kontrolovala. Nejmenší děti si na chvíli zahrály roli pytlů brambor, rýže a mouky a starší je tak museli vynést na ramenou.

Lov do pastí (st 3. 8. večer)

Vedoucí byli zvířaty a děti je měli za úkol ulovit – nahnat do pastí. Při tom musely dávat pozor na medvědy. Zvíře vždy odbíhalo opačně, než se k němu blížil člověk. Pokud se na něj sešlo příliš lidí, pošlo stresem.

Přenocování ve srubu (čt 4. 8. odpoledne až do rána)

V noci ze čtvrtka na pátek jsme děti vyslali spát do Mašťalí. Tento rok se žádné dítě nevrátilo zpět do tábora, což se v posledních několika letech nikdy nestalo. Večer byla připravena stopovací hra pro menší děti, na kterou navázala následně celonoční hra, během které měly děti pomocí tance Haka chránit přístřešky, a hlavně jídlo, před medvědy. Nikdo však neuspěl. Poslední částí hry bylo vyloupení opuštěného srubu, kdy měly rodiny vždy přesně 20 sekund na posbírání co nejvíce dolarů. Po noci na děti v táboře čekalo již druhé vydání novin Western Times.

Plavba po Yukonu (so 6. 8. odpoledne)

Stanovištní hra o 11 stanovištích naučila děti něco z domorodských a kovbojských dovedností (za lasa a biče musím velmi poděkovat Fukymu). Hlavním stanovištěm byla ale plavba po rozbouřeném Yukonu (rybník Kamenné sedliště pod táborem). Na raftu a za ním připojené pneumatice měly děti proplout vyznačeným úsekem. Během plavby na ně ale z vody „útočily“ zákešní vedoucí v roli peřejí.

Pistolnický souboj (po 8. 8. večer)

Formou pavouka probíhal souboj mezi 2 nejlepšími pistolníky z každého družstva. Kdo byl první po konci hudby zasažen v duelu gumovým projektilem, padá k zemi a za \$100 je pohřben. Vítěz bral výhru \$1000. Celý souboj byl doprovázen jedinečným komentářem Fukyho a i díky činnosti místních sázkařů, měl úžasnou atmosféru.

Vaření a pečení (út 9. 8. odpoledne)

Cílem hry bylo uvařit co nejlepší zlatokopeckou polévku a upéct indiánský chléb na klacku. Dětem se vaření velmi dařilo a na rozdíl od minulého roku byli hodnotitelé velice potěšeni.

Zlatá horečka (čt 11. 8. odpoledne)

Celá hra vyvrcholila rýžováním v nedalekém potoce Desná, kde jsme rozmístili 3,2 kg zlata (zlatou barvou nastříkaná mosaz). Na každém z osmi claimů se tak nacházelo 400 g zlata, m. j. i dvě větší zlaté cihličky, které však stále leží na dně potoka. Vytěžené zlato musely prospektoři bez pozornosti banditů přinést až do banky, kde jim za něj byly vyplaceny peníze. Banka se nacházela v Dawson City, na které jsme využili pozemek p. Boštíka (na tomto místě také velice děkujeme), který utvářel jedinečnou atmosféru. Mimo banky se ve městě nacházel ještě starosta (Béd'a), farář (Fuky), šerif a jeho družina a vězení.

Saloon (čt 11. 8. večer)

Při návratu do tábora na děti již čekal otevřený Saloon a obchod. Děti měly možnost veškeré získané peníze utratit za občerstvení v Saloonu, nebo věcné věci v obchodě. V Saloonu se velmi dařilo různému hazardu, člověk tedy mohl i ještě více zbohatnout, nebo také o vše přijít. Jakmile v Saloonu došlo pití, dostalo se na celkové vyhlášení hry a tradiční předání dortů (dorty byly naprosto úžasné a velice za ně děkujeme Marcelu Cibulkové). První místo obsadila rodina Lee vedená Leou Nožičkovou.

Na něco jsem jistě již zapomněl, tábor byl dlouhý a letošní celotáborová hra neskutečně nabitá. Ještě jednou děkuji všem, jež se na její tvorbě a realizaci podíleli. Lepší obrázek, než z mého článku, si můžete zajisté udělat z fotografií a videí na klubovém rajčeti. Nám, co jsme se tábora účastnili, už nezbyvá nic jiného, než těšit se zase za rok!

Honzík